

НАШЕМУ СОВЈЕТУ.

У уставу, читаном 12. Фебруарија у Београду на Кале-мејдану, није записано било ништа за скупштину, оће ли унапредак бивати, или неће. Питање је следовало и височајши дворови, који су наш устав исти даровали, Всемилостивјејше одобрили су, да се она, ако и није уметнута у устав, по старому обичају, кад год потреба ове признана буде, сазивље. О овоме дакле, као о додатку, к уставу принадлежеће му, извјештавамо Совјет.

ВМ 875.

18. Марта 1839.

у Крагујевцу.

МИЛОШ ОБРЕНОВИЋ
КЊАЗ СРЕСКИ.

По заповјести књажевској.

Паун Јанковић,

ДИРЕК. КЊАЖЕСКЕ И ПОНЕЧИТЕЉСТВА
ИНОСТРАНКИХ ДЈЕЛА КАНЦЕЛАРИЈЕ.

ОТРЕЧЕНИЈЕ

совјету књажества србског свима началствама, духовенству
и цјелома народу србскому.

Будући да ми слабост изнуренога многогодишњим трудовима мојим, поднесеном у управљању народа Србскога, здравља мога, недонушта више продужити управленије над њиме, ја сам се рјешно отречи се добровољно достојинства Књаза Србског, и заклетве на ово положене, и отречем се торжествено сада за свагда како достојинства тога, тако и заклетве, на пољу старијега сина мога Милана, који је, по Султанским Хатисериџима, дарованим народу Србском вообшче, и берату, всемилостивјејше мени воособ дапому, закони мој и књажескога у Србији достојинства наследник.

Како су ми пак необходимо нуждни одмор и успокојење, после толикогодишњи трудова моји, ја излазим из Србије на свагда, и односим у срцу моме то једино утјешеније што ју, обезбеђену правима и преимућствима, и осјењену силним покровитељством, остављам у миру, поредку, слог и задовољству.

За удостовјереније, да је отреченије ово с' мојом правом вољом написано, објављујем то, да је син мој млађи Мијајло, по заповјести мојој, име и презиме моје, будући сам писати незнам, подписао, и печат мој ударно на њему.

Дано у Београду 1 Јунија 1839 год.

М. П. **МИЛОШ ОБРЕНОВИЋ,**
КЊАЗ СРЕСКИ.